

PAPÍRUS

—No vulguis mes pena per un home, que casarse y trovar una dona Marconi.

Gren éxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 8 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapezis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tirs de colom automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. = Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Cristall, Palau de la Rialla, Passels, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja
Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN EDEN CONCERT

== MUSICH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit esplèndit Concert y Sarsueletes de género alegre per artistes maques y de gran valia.

L'èxit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA-JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir en aquesta celebritat.

En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

Espectacle Varié

El millor en lo seu genre, que s'ha vist a Barcelona. — Hi treballen un floret de parisenses espirituals, amables, artistes de gran valer

a Preciosilla

Farfalla

Zohana

Arctina

Aviat la FORNARINA y la orquestra de senyorettes de l'Olympia de París.

Restaurant a la carta : : Un foyer may vist.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ. Palau, 33

Hores de 5 à 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESpanya, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Deix treballs publicats en sos responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

Adaptació al català del famós "Tire, tire, tire!" de la Nita-Jo

Ella era modisteta - ell era un pixa-tinters
el xicot y la noieta - eren del barri mateix;
cada vespre quan plegaven - ell l'anava a companyar
y quan a la porta estaven - comensava'l grapejar

No! Res d'això, li deia la Pepeta;
truca, truca, truca a la porteta
truca, truca, truca un repicó...
Deia'l xicot: Au; no siguis ximpleta;
deixa, deixa, deixem ier Pepeta,
deixa, deixa, deixem fer un petó.

Però ell tenia paciència - y era un home esperansat,
va mostrar tanta insistència - que la va dũ a un reservat.
La xicota tremolosa - li va dir ¡Noi, vui guillar!
y ell fent com qui no gosa - no la deixava marxar.

Ah! res d'això, estimada Pepeta,
treute, treute, treute la jaqueta;
vina, vina, vina als meus genolls.
Ella va dir... si'ns fila una veina?
Tira, tira, tira la cortina;
tanca, tanca, tanca'ls finestrans.

Profitantse de la xamba - el xicot, qu'era un calent,
la tractà com una *jamba* - y l'apretava fortament
y mentres el llum apagava - la ressegua a petons
y si ella ¡mamà! cridava - li feia aquestes raons:

No cridis, no, estimada Pepeta
treute, treute, treute la cotilleta,
treute, treute, treute'ls pantalons.
Ella xiscà: qué vols? ¡no, nol ai quin apuro;
llensa, llensa, llensa tu aquest puro
deixet, deixet, deixet de raons!

Ella va fer una defensa - tota plena de calor
y'n va tenir recompensa - perquè'l noi qu'era un bon cor
s'hi casà y la nit de nuvis - li va dir: ¡Estic gelat!
an el llit, així que puguis - fesme puesto al teu costat

Vina, cor meu, li deia ella cambiada;
tira, tira, tira una flassada
tira, tira, tira'l cobrellit;
Ara ja sé a qué vinc obligada;
pren la flor de taronja, si t'agrada;
prenla, prenla, prenla si ets servit.

de la

NOVETATS.—«Por los pecados del Rey». En Mar-
quina —de qui va dir lo Chil: Eix minyó acabarà per
posar en vers tota l'història d'en Lafuente,» — ha ob-
tingut un bon aculliment com a poeta; com a dramaturg,
la veritat, aquesta vegada no li ha sortit com ell y nosal-
tres voldríem. Malgrat això, l'obra, no es del gènere que
corre. La presentació, respecte a trajos, arxi-esplèndida.
L'interpretació, admirables la Blanco y en Mesejo. Els
demés hi va haverhi de tot.

GRAN GUIGNYOL.—Tornen a ésser aquí la COLO-
SAL «Bella Sterace» y en «Sainati». Les nits son plàci-
des y recomanables per la bona digestió. Lo menys que
passa en escena, es una mare que per equivocació se
menja sis fills o una boja que escanya a tota una fami-
lia o un botxí que tot distret se guillotina a n'ell mateix
y altres futeses per l'istil. Naturalment que'ls ar-
guments no son això, però poc s'en falta; dintre
d'aquest gènere sensacional, els artistes son extraordina-
ris. Allò es trevallar.

TIVOLI.—Les representacions de la companyia
Granieri-Marchetti son forsa recomanables. Hi ha bones
veus y les operetes surten ben cantades. Ah! y les
donen amb orquestració legítima, sense bruticies, com
fins ara estavem acostumats.

CÓMIC.—«La viva de genio» es un comprimit que
ve una mica tart. Te de tot, especialment tira contra'l
llanto y l'obreta, com que la san be, sino entusiasma se
fa seguir y passa, que ja es prou.—«Luna Azul» es un
arreglo d'una opereta inglesa, de llibre quelcom ignos-
cent, però de música agradable y ben cuiada. Tant
l'hermosa Angelina Villar, com la salada Pilareta Martí,
com en Güell y en Vinyes, s'hi llueixen y obtenen
aplausos.

KEIFFER.

Un protector

VNA circumstancia qualsevulga — podia ser el preu exagerat d'una beguda, el d'una correguda de braus o el d'una dona, — va portarnos a la eterna qüestió dels pocs diners y molta imaginació, a passejarnos pel camp del ase, somniant qui en treure la rifa, qui en trovalles de bitllets de banc dintre carteres de pell de cocodrill amb àurees inicials y qui en descobrir mines inagotables de petroli o jasses de ràdium en les petites terres de sa mare.

La troballa dels bitllets de banc, com a mètode més segur y senzill, fou la que tingué més partidaris; un moralista va aparéixer aleshores y comensà a cercar pèls en si devien tornarse o no tornarse els diners trovats, y en si determinades circumstancies devien influir en la devolució. El nostre amic Mariano begué un glop y parla així:

—Amb permís y perdó anticipat de tots vosaltres.

—Trovo que hi hauries de pintar una fulla.

—Si y després hi pintaria el conill que se la menja.

Trovo que una historieta, per l'estil d'aquells exemples dels mesos de Maria o Sant Josep, podria ilustrarnos sobre aixó.

En realitat no'n som gaire amics de les historietes ni dels exemples, però a un amic tot li està bé y així l'escoltarem. En Mariano, digué:

—Aquell amic del meu pare era un xicot d'energíes. Si visqués en els actuals temps l'anomenariem *trepadora*; no li faltava més que'l lloc y la forsa per enfilar-se. Ell prou els savia lloc y forsa: eren homes y diners, però de lo últim... tampis!

Un dematí sortia de un magatzem, després d'acompanyar a ben morir a un mal negoci, quan vegé rellicar, com un congre d'un cistell, un voluminós paquet de la cartera d'un cobrador.

El recullí amb tot dissimulo y dintre una escaleta reconegué que's tractava de deu mil duros, ni un mes ni un menys.

Retornà a casa y comensà a reflexionar; rumia que rumiaràs, no resolgué res y se ficà al llit. Al sendemà llegí el diari y com es natural, hi trovà un anunci en el qual se deia que'l cobrador era un bon home y que la perdua dels diners li faria perdre l'empleo.

L'amic del meu pare resolgué aleshores y resolgué per dos rahons, no tornar els quartos. Les rahons eren:

(A) Que com que no tenia res per perdre el cobrador, a n'ell particularment, fora del disgust no li passaria res.

(B) Que al banc o al comerciant—que eren qui perdrien les cinquanta mil pessetes—podien felshi molta falta, però a n'ell encare ni feien més.

Quedem doncs en que no tornà res y deixant a cobrador y banc desesperantse, ell marxà a la jove Amèrica.

Y feu fortuna, però no una fortuna de no res, sino un dineral que feia por. Quan cansat de pampes y quadres y saladeros retornà a la mai prou alabada Barcelona, no li venia de mil pesos; tots els propietaris de terres tocant a la Rambla de Catalunya saben el gust de la seva plata y coneixen el drinc dels seus diners.

Diuen, proseguí en Mariano, que tot va sortir com ell havia pensat; al cobrador, després de moureli un gran xibarrí, continuaren deixantlo anar a cobrar y pagantli les quatre pessetes diaries. ¡Com que no tenia res per perdre y mai més va perdre res! L'amic del meu pare s'enterà y en quedà molt satisfet, tant per la part que li tocava com per lo que feia referencia a l'altre.

—Home, digué un, ja podia ser una mica més generós...

Epl no. Va quedar molt bé. El cobrador tenia una noia grandeta, 17 anys, molt bufona, modisteta y l'home la va pendre per querida.

LETTA.

Reus

No hi ha poble com Reus. Alló sí que es un poble. Els que diuen Reus, París y Londres, ja saben lo que diuen. Cap indret de Catalunya ha produït tants homes grans com aquell terror privilegiat. En Prim, en Fortuny, en Mata, en Gaudí, que es el més gran de tots; en Miró Folguera, en Simó, en Sol y Ortega, la Mauri, en Llovera y altres que are no'ns venen a la memoria desgraciadament.

Llàstima, vera llàstima, que tots els seus grans fills l'abandonin y repartintse pel món, la deixin sola. Si tots aquets hermosos fruits reussens s'hi quedessin seria la ciutat més famosa de la terra. Però escampats per aquí per allà, qualsevol els acopla y els aprofita.

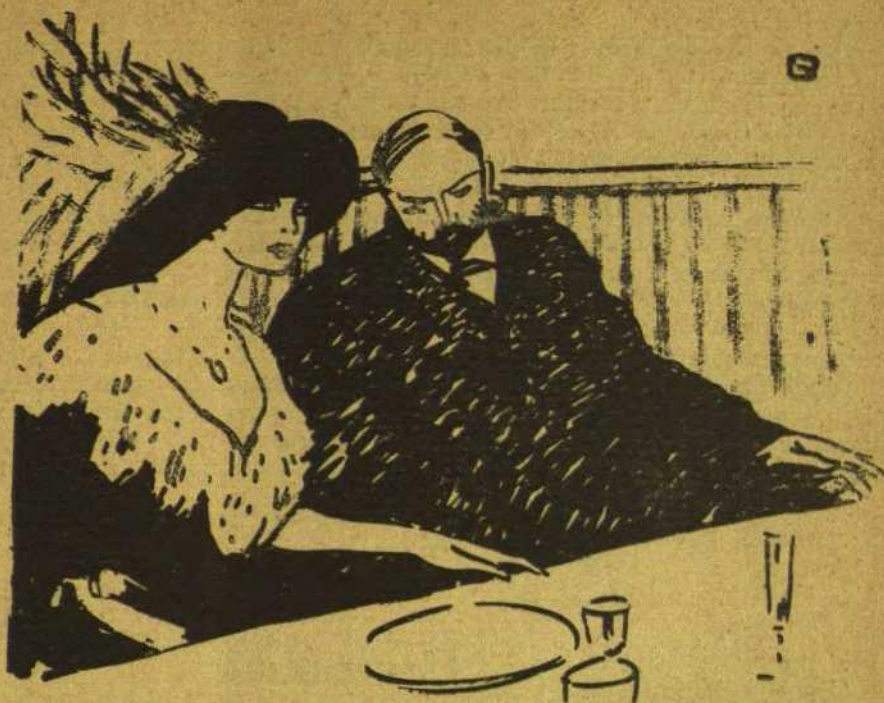
Lo que hi ha, es que'ls que s'hi queden, que son els més probats, no s'espanten y lluiten, trevalen y no dormen per assolir la prosperitat d'aquell paradís de la terra.

Are, precisament, tenen obertes dugues exposicions en les que la emulació s'hi revela y cousegueix magnífics resultats. L'una es la del Centre de Lectura, aont hi exposen obres dels principals artistes de Catalunya, entre els que hi figura en Clapés, que es un dels fills de Reus que'ns hem descuidat al tinter al enumerarlos.

L'exposició del Centre de Lectura es una flamarada en pro de la gloria reussenca; en cambi, la exposició del Cassino possibilista, formada exclusivament per obres de fills de Reus, es una dinyada y una aixecada de camisa.

No'n farem la crítica, perque no estem per brocs, però sí direm que fa riurer més que PAPITU, que Cu-cutl, que al cel siga, y que La Tomasa, Deu l'hagi perdonada. Allò, es un «Niu Guerrer» corretgit y augmentat y si els que tenen la sort de viurer a Reus volen fer provisió de xirinola per tota la vida, no han de fer més que anar al antre dels possibilistes y allí sabrán el pà que s'hi dona.

PAPITU no pot parlar més clar.

— Quin es el traje més ateu?
— El frac-massó.

El Legionario de la Buena prensa

IXÓ es una fulla de parra, «que se reparte gratis á los miembros de la Gran Cofradía Nacional de Legionarios de la Buena prensa», perlo que sols s'exigeix una Ave-maria y cinc cèntims.

Aquesta fulla de parra se publica a Madrid però aquesta setmana ressenya una festa catòlica de Badalona, diu:

«Es Badalona una ciudad eminentemente industrial y trabajadora, sentada junto al mar, que le regala sus brisas y su poesía.

»Tiene sus 25,000 habitantes y mucho movimiento político, religioso y comercial.»

El senyor J. Dueso, C. M. T. autor d'aquesta redacció, no té prou paraules per alabar a Badalona, aont diu que tenen uns legionaris, «pero qué legionarios y legionarias tan animosos y bien plantados».

Al descriure la festa diu: «Aires de actividad, de juventud, oxigenaban aquel ambiente. No asistía, es verdad, Mosén Florit. El médico y meritísimo Laureado Sr. Solá, inició los trabajos con un hermoso discurso de introducción (molt bé senyor Solà) que le habría conquistado la admiración y simpatía del público, si no las tuviese plenamente conquistadas». (Tot Badalona sap qu'el senyor Solà no'n deixa cap per verda).

«Tras él, fueron alternando en amenísima consorcio una larga serie de poesías y discursos entrelazados con escogidas piezas». Vetaquí un bon consorci.

«Los poetas señores Servet, Mestres, Granger, Lleal, Romeva, De Tera, deleitaron al público con las ricas

producciones de su Parnaso». Se veu que aquets poetes tenen Parnàs propi.

«El ex-diputado senyor Bordas (carlista), otro de los oradores del cartel, no pudo llegar á tiempo. Para que el hueco no fuera tan sensible concedióse la palabra al joven seminarista de Barcelona señor Homs (qu'es un de petit) que vale más oro del que pesa. Menuda catilinaria lo que nos endilgó el señor Homs!»

Després parla del P. Echevarría, del que diu: «Los fogonazos de su oratoria caldearon de tal manera la atmósfera, que cada párrafo era coreado por una tronada de aplausos».

«La velada —segueix dient el cronista— se nos hizo corta, á pesar de las cuatro horas de duración».

«Qué entusiasmo tan contagioso! Hay allí una María Grau, y una Antonia Dalmau, y una Rosita Noy, y una María Trias, y una Manolita Solá, y unas cuantas docenas más de Laureados y Laureadas».

Felicitem als organitzadors o organilleros de la festa

Una consulta

ON Pau està molt atrapat. La vida se li acaba. No sab que té. Desganat, sense forces, sense alegries y sense esperances.

Va a trobar al metje. El metje, s'el mira, el polsa, l'escolta y li diu:

—Mirarem d'arreglarho.

Don Pau, resignat a tot, sentint no més perdre les

delícies del amor, qu'es tota la seva fal·lera, acotà el cap y esperà la recepta del metje.

La senyora y les altres senyores qu'ell entreté, hi perderàn tant com ell. Els plaers amorosos hauràn d'enmudir y un silenci afros se farà entorn d'ell y d'elles. Tot passa, tot mor y tot acaba. Qué li farem? Paciencia.

El metje ha receptat.

—Miri, aquí té aquesta recepta. Li recomano que'n prengui una cullerada diària. Tingui constància y esperit: les forces tornaràn.

—Y naturalment —diu don Pau— en lo que's refereix a l'amor, dec haver d'anar molt en compte.

—Ja ho crec, sant cristià —respon el metje.— Una vegada a la setmana y prou.

Don Pau, resignat, s'en anava, quan de cop y volta se repensa y tornant, diu:

—Y escolti, si en prengues dugues cullerades diàries, podria allargar-me a dugues vegades cada setmana?

Desbandada de focis

NA volta varem parlar en aquestes planes d'un triumvirat que formen les entitats Foment de la Sardana, Esbart Artístic y Unió Familiar, que s'hostatjen al Orfeó Barceloní en qualitat de rellogades y avui

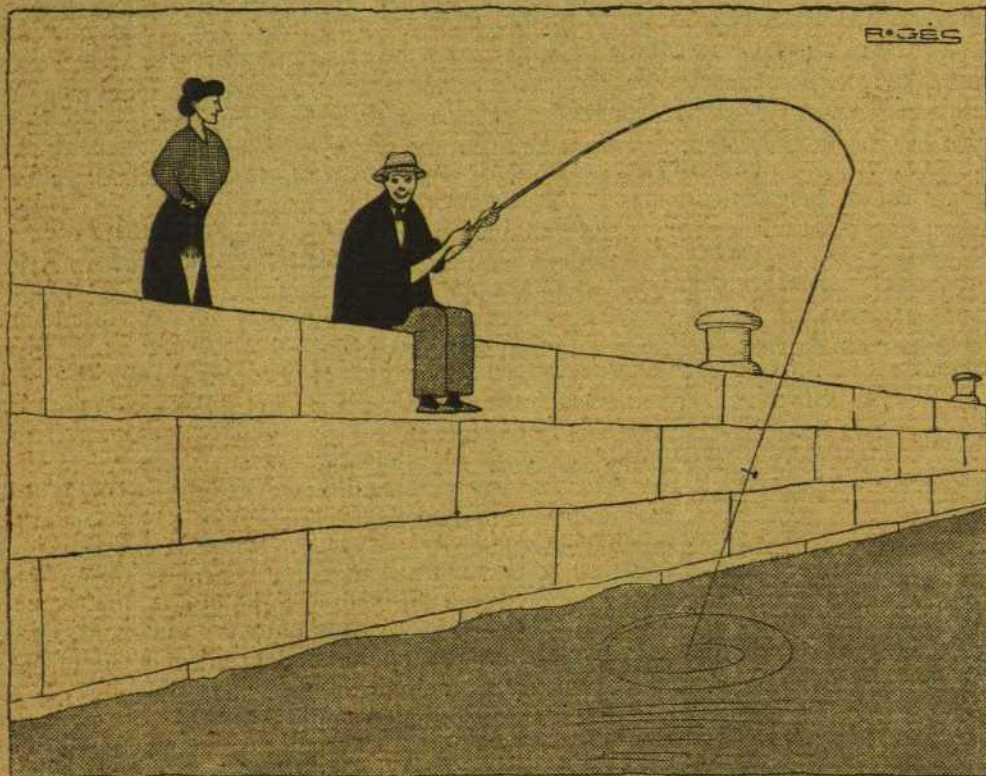
n'hem de tornar a parlar, però es pera exténdrelhi la papereta de defunció. Allò s'en va a can taps.

Lo mateix que al Teatre del Sindicat d'Agricultors Catalans, tothom fa el vuit y ningú compareix als balls y representacions teatrals. Els antics concurrents, tots *parquejen* al Parc de Bonavista, aont se balle, se riu de bona gana y s'hi està d'allò més bé.

Però, l'ànima d'acer d'aquell acoblament societatari no's dona per vensuda y vinga organitzar festes y vinga fer reclam.

Fa pocs dies, feu un ball dit de la Noblesa, que no tingué gaire èxit per dissort, malgrat els programes fets en prosa pitarrasca que's repartiren profusament. Catorze jovincels se vestiren de *condas* y un de lloro y feren tanta broma que a la *mitja hora* tots els nobles havien desaparegut avergonyits. Llàstima de vuit pessetes de trajo —digué'l conegut comprador de toies Sr. Pompili.

Are darrerament, per Sant Joan, feren l'últim esforç y armaren un gran ball de revetlla y de coques. Però la gent vinga

—Vostè'm porta sort. Així que arriba, sento que'm pica la sardina.

lugar. La temuda ausència fou del tot general.

Y a propòsit de les coques, discutíen els de la comissió, els únics que assistiren a la dita revetlla, que quantes ne comprarien.

—Compreune cinquanta —digué en Roquera, president del Foment (dotze socis, per si no ho savien).

—Home, esteu de broma; que us empenyeu en menjàrvosen trenta?

Y efectivament, els temors de l'altre eren més que fundats. Ne compraren vint y encare els en quedaren quinze.

Sonata d'estiu

—Quina diferència hi ha entre un automòvil y una dona bruta?
—Que l'automòvil fa taf, y la dona fa tuf.

Tota la vida hem sentit a dir que per l'estiu tota cuca viu, com també per altra banda que, quan la cuca puja, el seny baixa.

Y be, si el seny baixa, que baixil Lo important es que la cuca se bellugi, s'enfilí, s'estiri, s'arrosni y acabi per menjar-se totes les fulles que no més serveixen per fer nosa y dissimular o ocultar la bellesa de la cuca mateixa. Visca la cucal!

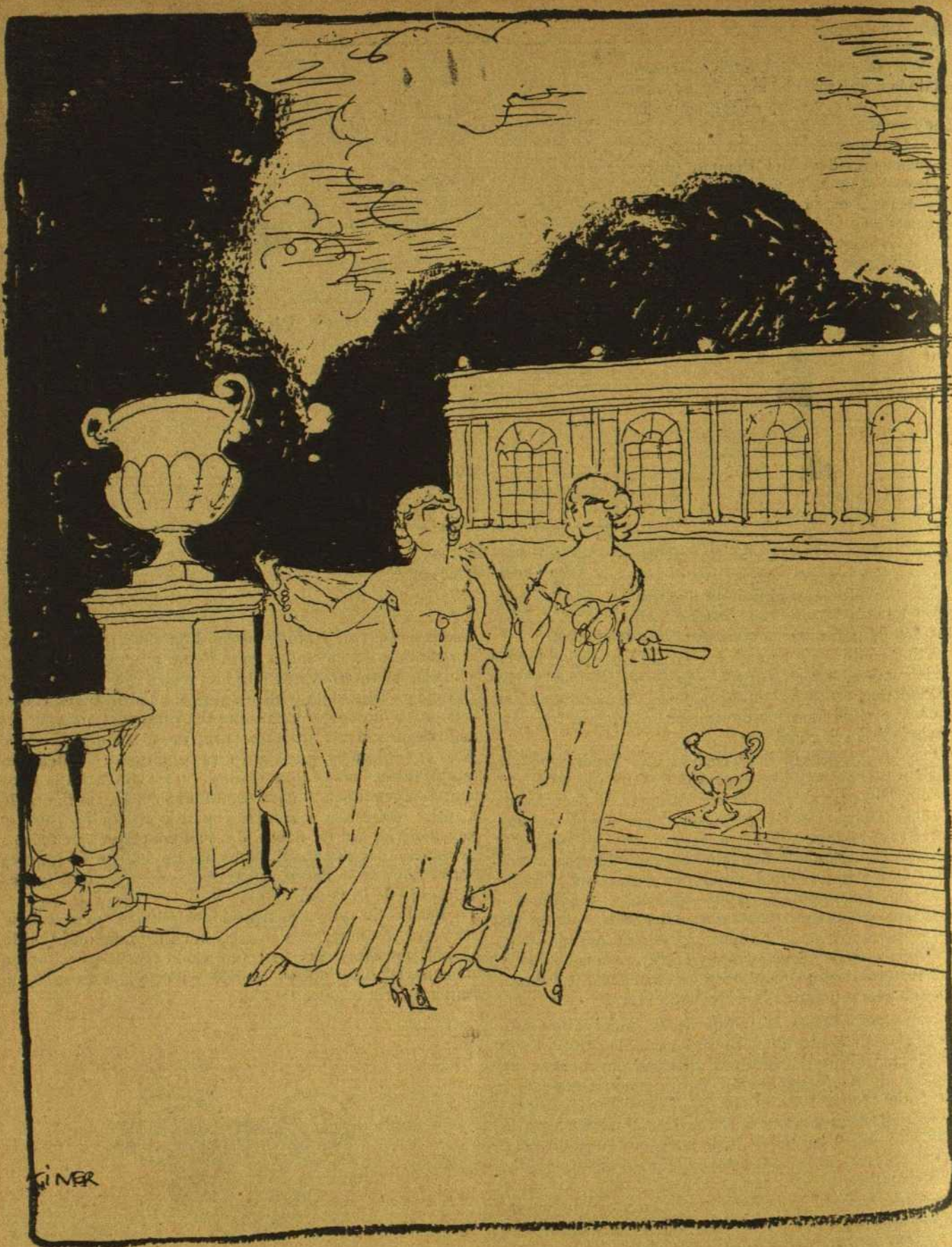
Que visqui, perquè de la cuca en neix la papellona de blanques y verdes ales qu'escampa demunt del món, per la terra, pel mar y pe'ls aires, l'alegría de la joventut qu'es la mateixa alegría papitesca. Que visqui la cuca perquè sens ella les dones no serien tant provocatives, els xistos no serien mai bons y el món no donaria tantes voltes. Que visqui la cuca, y que per sempre sia alabada y beneïda. Amén. Que per ella —tant dolça y esbelta!— s'organisin professons y festes y jocs florals, com en els temps antics y que les seves grans imatges en fang provoquin xiscles y joies, cants y rialles concentrades, y que'l seu esperit digni la eternitat de la copa de l'Aretí, així com dels mil catres d'or del gran Ovidi.

Som al estiu! Som al temps de la cucal Mireu com tota la ciutat s'anima per dintre y com els camps s'animen per fora. Mireu com per la virtut de la cuca se fan els oficis més alegres que mail Adroguer que vens safrà darrera del taulell, fes l'ull viu, que les alegres prinçesses del fregall canten a vora teu y fins t'imploren; garles com una cigala y les teves mans trevalen qu'es un gust. Ferrer, bon ferrer que tens devant teu la barra de ferro roent; canta també com cal, qu'ella es l'imatge de lo que viu, segons hem dit, en aquest temps d'estiu. Modisteta, bona modisteta, que portes mitjes calades y ensenyes un be de Deu aprop del coll, que fa emocionar als mateixos arbres de la Rambla; guaita com la teva agulla se fica per la roba y pensa que així mateix la cuca se fica pe'ls

forats de la col. Enterramorts, bon enterramorts, posa tot cantant les paletades en el ninxo y pensa, a cada nou ciutadà qu'enterris, que n'hi ha un més que t'ha guanyat per mà en la feixuga feina d'anarsen a l'altre barri; canta, perquè tu quedaràs encare per disfrutar del món de les cuques mentres l'altre s'aborreix en el món dels cucs. Música, bon músic, que t'aprimes a mida que t'idealises y viceversa; sona'l teu clarinet y fes ballar a la cuca amb la seva dolça música semblanta a la de la flauta de Pan; y no fassis cas dels esperits mesquins que al sentir parlar de la flauta de Pan contesten que *buenas son tortas*, car tu sabs de qué te les heus y no ignores tot el valor de la flauta a través dels segles y dels segles a través de la flauta.

Per l'estiu tota cuca viu. Homes, dones, gent menuda y gent de talla, seny apart y cuca triomfadora! Qui la tingui, que sàpiga oferirla! Qui la necessiti que sàpiga demanarla! Això volem, an això anem y això conseguirem a no trigar gaire.

— Quin es el sofrir que mes t'agrada?
— El patl-nar.

Un dels més preclars ingenis de la nostra literatura ínfima y graciosa es en Ferràn Bayés, *regisseur* gegantí y careddat puntal de la vida alegre, en el seu «Alcázar Español».

En els seus llargs viatjes per l'Extranger en busca de l'*element* y la palla nova, ha copsat de plé els trucs dels revisters francesos y els ha implantat a Barcelona amb una trassa gran y un èxit merescut.

En la revista que actualment se representa a l'«Alcázar», n'hi ha un de truc que dona patent de coneixedor expert dels barcelonins an en Fernando que l'ha aplicat. El truc consisteix en ter que'l públic intervingui personalment en l'execució de la Revista. Això es d'un èxit segur a Barcelona, aont qui més qui menys es un actor mentres no se demostri lo contrari.

Aquell número de les pilotes y aquell *Tennis* que se juga cinc o sis vegades cada nit entre el públic y les artistes, es una troballa. Les begudes molt gustoses, els *ventalls* més per escalfar que per refrescar, la *commère* molt graciosa, en Girona molt ben tractat, la música de lo més enjogassat que's coneix y la lletra d'un vert a l'altura de la temperatura.

Les artistes ho fan de gust y ja sabem que aquestes amables senyorettes quan ho fan de gust, deixen ganes de tornarhi.

Felicitem an en Fernando, y estem segurs que are que'ns han deixat en pau el seu tocayo Díaz de Mendoza y la seva companyia, tot Barcelona que aquets senyors tenfen segrestada, anirà a véureli la revista d'estiu y a jugar al *tennis* amb aquell espatec d'hermosures.

**

A la «Buena Sombra» segueix regnanthi la Nitta-Jo cantant en francès tan clar que fins l'entenen els hereus de pagès que no s'han mogut mai del tros.

La Monná segueix fent les delícies d'aquell foyr, animantlo amb el seu bon humor que comensa allà a les 12 y mitja y acaba quan acaba; per acabar l'humor la Monná no té hores fixes, ni are ni en temps d'en Walter.

L'«Apachinette» també es a la «Buena Sombra», exercint de dòna íntegra y excepcional, sempre al servei de les amigues més amigues y d'en Meyeroff el més amic.

**

Al «Bosc» s'esperen aconteximents, y si aquets no venen, ho sentirem per l'empresa, que tot hi estant plena de bons desitjos no logra poblar aquell teatre, ni

criarhi al *habitué* tant necessari a les repúbliques de l'Amor. An aquell Bosc hi manca quelcom.

Perquè no debuta la Pepita Conde? Quan ve la Fornarina?

Quan s'en va aquella Sra. de la serp que té espantats a tots els supersticiosos y que ha fet avorrrir el conill de bosc a tots els aficionats?

Sr. Valls, Sr. Valls! Miri que'ns enfadarem, y si'ns enfadem nosaltres, s'enfadarà un senyor y vostè pot ser no sab qui es el un senyor enfadat.

Es terrible!!

Y nosaltres, molt més!

Al vol

sa la Plassa de la Constitució de Reus, y a la vigília de sa original festa Major. La plassa està plena de gent qu'espera impacient la celebració de la tradicional tronada que tant caractisa an els ganxets en aital diada.

Totes les mirades van dirigides a un dels balcons de càla Vila, esperant l'aparició del mocadoret blanc immaculat que la primera autoritat del poble porta a la butxaca expofés per aital acte solemne y que fa onejarlo quan vol que'ls trons que componen la tronada omplin al poble de festa.

Amb aquesta impaciencia, una gentil ganxeta que està conversant amb altres id., diu tot mirant a un estol de joves que estant contemplant son físic esbelt:

—Ai filles, quants trons; anémnoshen qu'en som massa aprop.

—Oh, senyor Pere; los teus trons son temibles.

¡Extensió papítesca!

L'original que tenim en cartera es tant nombrós, que no'ns podem estar de tréurel del calaix, aont jau belluhant.

¡Amics papítescus! No trigareu gaires dies sense que'ls vostres ulls contemplin el primer volum de la

¡BIBLIOTECA PAPITU!

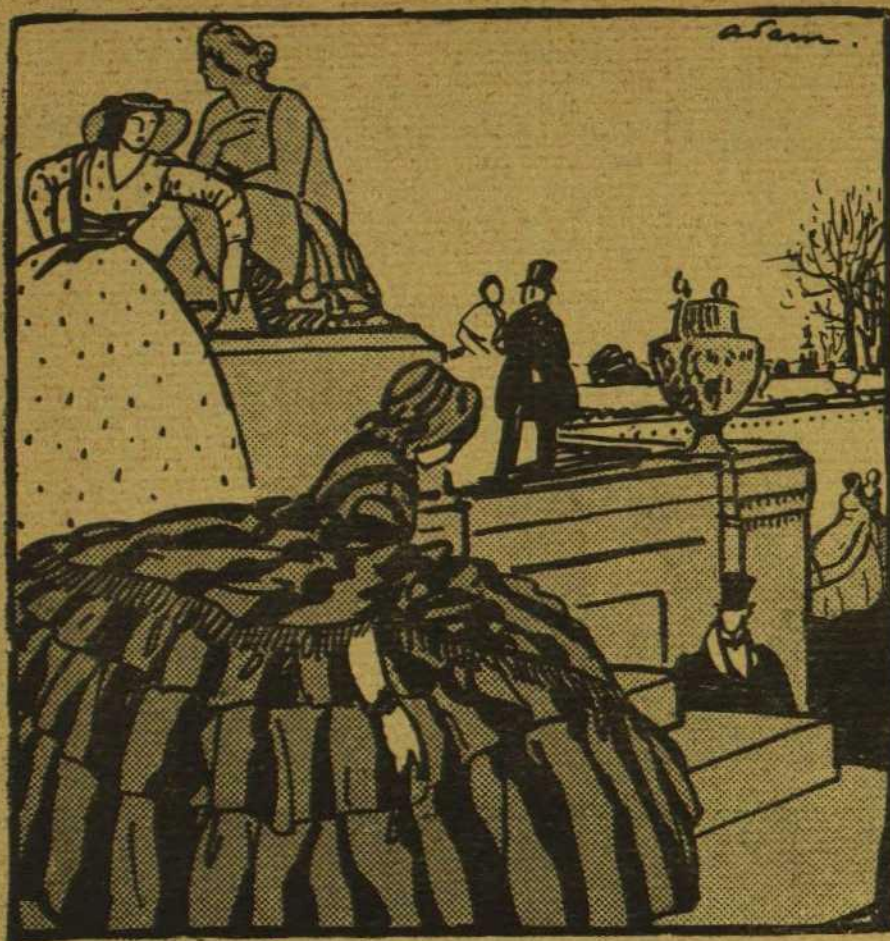
la mes apropiada per passar l'istiu.

Títol del primer volum:

¡Delirium tremens!

Vera antologia camelística, utilíssima per tota mena de contrarietats psicològiques y termo-dinámiques.

¡No trigarà a sortir, no tingueu por!

REFLEXIÓ D'UN SENYOR DEL ANY 50

—Molt m'hauria d'equivocar, però vindrà un temps en que les senyores portaran les faldilles apretades.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU).

Diumenge 30.—La majoria de la gent decent, se lleven a quarts de dugues de la tarde, car deu santificar-se les festes.—En Parets, en Trilla y en Robledo, s'en van a fora.—En la ciutat de Reus, els admirables pintaires Colom y Canals, obtenen grandios èxit entre les senyores y entre'l gremi intel·lectual.—«Mlle. Kabyle», de la «Buena Sombra», ens obsequia amb aquella salmodia que se sent a totes hores en tots els celoberts y qu'en diuen la «Valse Brune».—Amb gran admiració per part de tots els «zin-calós», en Juli Vallmitjana estrena barret de palla.—Admirable article del Doctor Didac Ruiz, en «La Publicidad».

JUNY

Dilluns 1.—Festa major de Tarrasa. En Pahissa y en Jori causen sensació en aquella industrial ciutat. Saludem al veterà actor en Iscle Soler, que'ns assegura que quan se posi bó tornarà a fer comedia. Així siga. L'orquestra que sona al «Casino del Comerç», causa sensació, doncs, lo mateix el violonista Torres, bon arquet y traje blau, propi per malferir donzelles, com en Nicolau (fill), com el ben alimentat Mur, solista de pes, com en Castro, que sona el «cello» que quasi bé per lo poc que

paguem als músics no'ns el mereixem, com en Milà amb la seva tuba que pesa set kilos, instrument que sembla una cuina econòmica; que'n Valls, magnífic contrabaix amb pel a la cara, que'l fa semblar un «alabardero»; que'ls violes Puigener y Devesa, com en Richard y Quintana, trompes de fama, pels qui tot tenen qu'esser alabanses merescudes, com lo mateix direm dels fagots Sadurní y Domingo, que'l sorollós Siset, y que tots els demés companys de la Santa cofradia de la Semifusa, se varen lluir de debó. Y no diguem de la Lola Sánchez, que quan sona l'arpa es canyella fina de gran preu. Lo que deiem, que'n Torrents aquesta vegada s'halluit. Prou qu'ho varen reconeixer terrassencs tant intel·ligents com el patriarcal senyor Utzet, com l'escriptor Martí Alegre, com el Canonge Boada, com en Gasset, ex-deixeple d'en Morera, que tant l'un com l'altre saben lo que son solfes; com el dibuixant Llongueras, com els Vancells, que sont sicents mil de familia; com en Sagera, com en Munset, com el mateix senyor García Humet, com el jollu jove Farràs, com el senyor Padrós, president del Casino ont varen tenir lloc el gran concert y els més lluits balls, president que va obsequiar an en Pahissa amb un sabrosíssim bras de gitano

tots ells terrassencs il·lustríssims, amables y que's lleven a quarts de cinc del matí.

Dimars, 2.—Amb greu sentiment, hem d'anunciar als nostres innombrables llegidors que'l «pollo Clapeira», periodista y el més elegant—salvat en Canalitos,—dels radicals, s'ens casa dintre pocs dies. Ens condolem de la perdua.

Dimecres, 3.—Veritablement, se té que confessar que la «Revue de Verano», que fan al Alcàzar està feta amb garbo y salero. Totes fossin aixís, aniria el país d'altra manera. Felicitats autors.—L'«Armando Oliveros», inseparable company d'en «Tubau», ha sigut nomenat director artístic del «Teatre Nou». S'ho mereix.

Dijous, 4.—Jocs de mans, molts n'hem vist en aquesta vida, però la veritat com els que fa en «Rafel Casals» en l'«Hotel Chupito» als parroquians, es impossible que'ls vegin en altra banda. D'allò s'en diu sapiguene.

Divendres 5.—En l'«Ateneu Obrer» de Mataró, el jove Serrapiñana y els seus amics Comas, Illa, Pou, Planas y Alsina, obtenen un gran èxit, representant «L'endemà de bodes» den Pous y Pagès.

Dissabte, 6.—Dia de cobro. Comensa a fer calor. Ja era hora. No's parla mes que del triomf dels dipuats catalans y del «Gallo» que toreja a l'endemà.—La «Pepita Conde», uns ulls y un cosset pecaminós, ha pres el nom de la «Condesita» y ara com ara, si la volen admirar, la trovaràn al «Bosc».

Greu conflicte

Les dotze y mitja: «Niñas, a la calle». Tota la ciutat protesta de que fins a dos quarts d'una no hi hagi audiència pública. ¿Vaga general de Maturrangues?

Un dematí, el nostre bon amic D. Manuel Portela Valladares, governador de la província, se va aixecar ple de mal humor y d'aquell misoquinisme que de tant en tant sol atacar als solterons reconsagrats com es are el nostre il·lustre amic y va decretar que les dones anomenades públiques no poguessin sortir al carrer fins a dos quarts d'una de la nit. Cridà'ls delegats de districte y els hi recomanà una absoluta severitat en el compliment de les seves ordres.

—Vostè, senyor Bravo, com a delegat de les Dressanes, te d'esser el mes impracable.

—Descuidi, senyor governador—va respondre don Joan Bravo y Tenorio—cauré demunt de la primera que vegi.

Sortiren els delegats. El governador encengué una cigarreta y girantse cap al senyor Díe y Mas, digué amb un to decidit que atenuava una mica el seu accent gallec:

—«Eso es, el que quiera polvos que vaya a la era».

Comensaren les multes y les detencions. Dona que's veia correr avans de dos quarts d'una, la policia s'apressava a ficarla en la Delegació. Els mateixos amics d'elles no s'atrevien, acompanyantles, a contravenir les ordres governatives.

—Tu Xato, treume.

—No pot ser, dona; ¡tot lo contrari!

Fins a l'hora de comensar la feina, els carrers tradicionalment amorosos, de les carnals contractacions, semblaven carrers fets com certes publicacions, «sólo para hombres». Els que tenien de retirar aviat, els aficionats a fer la mitja nit després d'interpel·lar a una mossa en el carrer, tots els perduts y corridos, s'aborrien. Ells anaven aviat a la feina y per el senyor governador farien tard cada dia. El senyor Joan, que pot esser el senyor símbol, a les dotze, avans de l'ordre, ja era a casa donant bon exemple devant de la dona y els fills. ¿Pero are? El senyor Joan te d'esperarse fins a dos quarts d'una. Mentre's tria toca la una. Mentre's fa'l seu fet, toquen les dues y son ben be les tres quan arriba a casa, deixant per l'escala y en l'arcoba matrimonial un rastre d'immoralitat. Si el senyor Joan vol dedicar mes espai de temps a les seves expansions, veu com se li fa de día. Avans comensava a les onze y acabava a les tres. Un día era un día y era fácil trovar excusa, dient que al teatre havien plegat molt tard o que uns amics l'havien convidat a fer resopó. Mes en les actuals circumstancies, comensant a la una acaba a les quatre o les cinc y les excuses no son possibles y la dona plora y la moral de la familia se resent.

Quants senyors Joans no han portat l'intranquil·litat al si del matrimoni, per l'ordre del governador! Per aixó PAPITU demana al seu amic D. Manuel Portela y Valladares la revocació de les seves disposicions, que fan retirar tard als caps de casa, plorar a les mares y obrir l'ull als fills que no baden. La moral imposa que se sopi a les nou, se fassi la digestió fins a les onze y d'aquesta hora fins a la una se prepari'l cos pera passar serenament la nit, sense temptacions. Y a la una tothom a casa,

pera no faltar a la feina. En tota ciutat ben montada se fa així. De manera que'l senyor governador lo que hauria d'ordenar es que a dos quarts d'una se retiressin les dones del carrer.

Les ordres governatives han produït en l'honorable cos de maturrangues una extraordinaria agitació. Al carrer de l'Hospital ens va dir una d'elles que estaven disposades a anar a la vaga. «Pero—afegí—temem que algunes, sobre tot les del carrer de la Cadena, que seguiràn». Pera comensar a organitzar la vaga l'altre nit se varen reunir en el vell Saló del carrer de Ramelleres totes les que estaven franques de servei. La reunió fou, com era de suposar, molt moguda. Les conclusions foren:

Considerant qu'els homes de preu corren fins a mitja nit, no quedant després més que gent de calderilla, floreros, periodistes, còmics, cambrers, etc. Considerant que nombrosos pares de familia tenen d'esser aviat a casa. Considerant que certs treballs tenen d'esser comensats aviat pera treures un sou decent, perque de dotze y mitja a tres la dona no pot moures gaire. Considerant que a les nou se te d'anar a la plassa y que en tota familia com cal a les dotze de la nit s'ha de saber si hi han o no cuartos. Considerant que tot aixó pot promoure una fonda agitació y que nosaltres passem la vida practicant el «agítense antes de usarlo», lo qual farà que si nosaltres ens agitem l'alsament sigui general. Considerant que nosaltres no som, ni podem esser, estretes de criteri, supliquem al senyor governador derogui les seves disposicions deixantnos guanyar la vida honradament, desde les deu de la nit, com els serenos y vigilants de lo contrari, complint amb la llei, que mana s'anun, cien les vagues amb vuit dies d'anticipació, li comuniquem que abandonarem, si no les eines del nostre treball, ja que vostè sab no'n ses possible, el treball mateix.

Després de rebre aquest comunicat, el governador se posà serio. El problema era peliagut, que ja saben els nostres lectors lo que vol dir. A la nit, convocà a les autoritats, les quals acudiren totes. L'arcalde oposa algunes rahons, mostrantse extranyat de que pera una cosa així l'haguessin cridat.

—Es un servei públic y entre tots tenim de posarhi remei.

Una altre autoritat, digué:

—Jo'l tinc en les mans.

Tothom rigué.

El governador sollicità un vot de confiança. Concedit que li fou, comunicà'l seu pensament.

—Portaré esquiroles.

—Y si hi han coaccions?

—No n'hi hauràn. Els meus agents; cuidaràn de que no siguin molestades durant el seu treball.

¿Què passarà? La vaga es un fet. Pels llocs necessaris han aparegut cartells sediciosos.

Compañeras!

Hartas de estar debajo de todo el mundo, no queremos ser más esclavas. ¡A la huelga! Vamos a demostrar que no se nos tapa la boca tan fácilmente y a pedir que se respete el trabajo nocturno de la mujer. Desde la semana próxima, cerrad el establecimiento.

En el nostre pròxim número seguirem l'informació d'aquesta vaga originalíssima que tantes alegries donarà a les esposes y a les promeses.

A cà n Liceu

Roda el món y torna al Born
o en Volpini es a la Rambla

Indubtablement, res com l'istiu per cassar grills, car naris, rossinyols cadeneres. Al menys aixís ho ha entés don Alfred Volpini, consoci dels senyors Guarnier y Castillo, que per cinc anys son poder, en el Gran Teatre del Liceu.

La veritat sigui dita per demunt de totes les coses. En Volpini aquest any no ha badat gens ni mica respecte a cantants. ¡Quina «pajarera», ni la de la «Redoma!»

En primer lloc, la Margot Kafftal, se fa dir aquí y a totes bandes sí senyor. Ademés es una amiga molt admirada per tots els nois d'aquesta santa casa. De l'«Agostinelli» diuen qu'està feta una eminencia. Millor que millor, que si triomfa com cal esperar, pensem commemorar el seu succés amb un banquet a l'acreditada fonda de «Sant Agostinelli». Això sí, molt be que'ns canti «Manon» d'en Massenet, la senyora Zina Brogia, —(perdonin l'indiscreció professional senyor Volpini, però diuen que «Don Julio» Massenet, vindrà a dirigir els infortunats amors d'en «Des Grieux», es veritat?... sí?... Millor que millor, Don Alfred y si l'atildat mestre francès ve al Liceu, fassin dirigirli un poema sinfònic que te que's diu «Eva», —coros, solistes y orquestra,— y que indubtablement es lo millor que te), —però allò del «Romeo y Julieta», crèguins amic Volpini, es una coca molt llarga, que no li pot donar ni gloria ni profit. ¡Ei, parlem del d'en Gounod, que'l del senyor Berlioz —les escenes que te — son altre cosa.

Primers espases (a) tenors: en «Roussalière diuen qu'es colossal. Vinga avans que tots. Tindrà que lluitar amb el gran recort d'en «Borgatti» en el «Siegfried», però els qui l'han vist ens han jurat y perjurat que s'ho val. Enhora bona doncs y a un altre. En Gracini «y en paz de Dios», que ho fassi be.

Gremi dels barítos: «Titta Ruffo», milers segurs per vosté, senyor Volpini, ovacions, dónes que's suiciden, cúa al carrer de sant Pau, negoci de postals, obligat per cantar en la funció de l'«Associació de la Prempsa», etc., etc.; «Stracciari», mentres no canti Wagner (que no sabont toca), diners y aplausos. «Il caro amico Rossatto» y

en Sesona, se trovaràn a casa seva. L'«Anselmi», convidria per fer un admirable «Manon». Ademés dona diners y les senyores se tornen boges, qu'això convé molt. Ens permet que li apuntem un nom per contralt, però d'allò que s'en diu bona, però de lo bo y a la que'l públic estima y «mima»?... La te a quatre passos de casa seva, senyor Volpini. La «Conxita Surpervia», que tant vosté com nosaltres com tothom, sab lo puríssimament que canta y la bona qualitat del seu art. Veritat, amic Volpini, que ja hi havia pensat?... Doncs el felicitem per la pensada.

Les negociacions amb en «De Angelis», van endavant... Tocant a comprimar, res li tenim que dir, car es de preveure que lo mateix en Giralt que'n Ballester son gent segura y que compleixen.

Y ja qu'hem enllestit la grilleria, li preguem que'ns escolti un xic més, senyor Volpini, que pe'l seu be y la salvació de la seva ànima — si es que no li perden aquest be de Deu de bailarines que porta de la lasciva Italia, patria immortal dels macarrons y de la procreació de l'humanitat, — doncs el be y la felicitat de vosté, es el ídem é ídem nostre.

Y d'obres, qué tenim?... Per la «Madona», per «San Pietro di Roma», per tots els sants, àngels y arcàngels, res, però allò que s'en diu res, d'allò altre, que tampoc es

—Mal diria, senyora, quin es el comble d'una cusidora?
—Molt senzill. Casarse amb un guarda-agulles.

y que'n diuen «Isabeau». No, no y no, qu'es molt dolent y no fa per casa. Y tampoc li aconsellem la cosina de la desventurada «Isabeau», aquella pelicula de la casa Witagraf, amb música d'en Puccini que li diuen «La lanciulla de West».

No diuen que vostè porta a n'en «D'Angelis»? Doncs el «Der Freischütz», aquesta sí que agradaria forsa, ben cantada.

Tampoc fora aconsellarlo malament, diguentli qu'uns «Troians» de Berlioz ens vindrien tant be com la tercera de Nadal.

Ja suposem que vostè posarà «Les filles del Rei», del Humperdink, que ja li responem que fan goig de debó. Amb «Ivan el Terrible», d'en Rinsky-Korsakow, (dels russos sols coneixem aquella neulada del «Nerón» d'en Rubinstein), també aniríem forsa be. Ademés, dato important, l'obra no paga drets.

No li aconsellem pe'l Liceu, teatre massa gran, el «Pelleas» d'en Debussy, però «Ariadne et Barbe-Bleu», d'en Paul Dukas, li assegurem compliria com cal. Y no parlem de desenterrar «Louise», d'en Charpentier, que are fora un èxitàs. Consta que tornarà a sortir el «Roberto». Ja's morirà per si sol, no tingui por. Ja veurà que riurem amb el vals infernal y amb aquell dimoni dels «Pastorets».

Y ja que porten bon cos de ball amb «etoiles» y «mimos», podrien posarse, ademés de la «Coopelia», que sempre fa efecte, un ball en un acte, nomenat «Les Silfides», qu'es de Chopin y es instrumentat per un rus. El feien a París, en el «Chatelet» fa tres anys. Un altre ballet bonic es el «Pavelló d'Armida» d'en Tcherépine y no'ns donarien cap disgust, ni tampoc als abonats y propietaris, que tornessin a fer anar la joívola «Javotte» d'en Saint-Saëns, qu'es lo més elegant, fi y bo d'aquest compositor.

De música catalana o millor dit de compositor català, ja hem sapigut que «Gala Placidia», d'en Jaume Pahissa y llibre d'en Guimerà,—son dugues firmes de preu, senyor Volpini,—està vostè disposat a posarla en escena aquesta temporada. El felicitem cordialment, que no sab quina criatura mes robusta y mes sana ha parit en Pahissa. De lo millor, comprén?...

Y finalment y per arribar a port, li senyalem una rica nau, que avui per avui la mes soroll que totes les altres, desde'l temps que'l pobre don Ricardo Wagner y Pérez, va tenir la mala pensada d'abandonarnos. La monumental «Elektra» del Strauss. Aquesta, aquesta sí que fa festa major. Y amb la Carelli, créguim que'ns tindrien que tancar. Ademés, l'«Elektra» la demana tothom que tingui un xic de gust. Y es negoci, senyor Volpini, negoci seguríssim.

Y ara, bon principi y fi de temporada li desitja aquesta verda y santa casa. Salut.

CORRESPONDENCIA

Minimax.—No farem res, nosaltres y vostè.

Sairà y C.a.—Aprofitarem la grata nova que'ns comuniquen en la carta que'ns envien baix la seva encertada direcció.

Guthrie.—L'article de vostè es de mèrit positiu, pero la índole del assumpte, encare que desenrotllat tan humorísticament com es possible, fa per els que escriuen PAPITU pero no fa per la gran majoria dels que'l llegeixen.

Un que tot ho cull.—Aprofitarem lo del digne Abat de Montserrat D. Josep Deàs, y lo del membre de l'ordre Benedictina el P. D. Ramón Suñol. Per lo que respecta al sogre de la Conxita ja ens permetrà si es tan amable, que no'n fem us.

Llord.—Esperem de la seva amabilitat que no'ns enviarà mes qüestions bruts.

D. Rameau.—Lo que vostè ens envia, doctor Rameau, es mes antic que l'anar a peu, lo qual no obsta per la seva publicació. Esperarà torn.

J. P.—Sortirà.

Solange Demay.—Mercés y molta sort.

Breba.—Està molt bé, molt, lo que'ns envia, de manera que las posarem en un recó y quant se'ns acudi una manera dissimulada de explicarlo al públic en general ho publicarem. Vostè ens ho envia d'una manera tan crua, que amb tot y tenir bona carnadura com tenim, ens costaria molts disgustos.

S. Bosch.—Vostè envihi, nosaltres llegirem els seus treballs y veurem lo que's pot fer. Que li provi.

Zenois.—Va.

Vidal.—Be.

El porter de la Torre Eiffel.—El posem al rengle per quant li toqui tanda. Pregunti qui es l'últim y sabrà quan li arribarà l'hora.

G. V.—Lo que'ns demana del senyor Escoda, successor del senyor Padilla, es molt delicat. Ja compendrà vostè mateix que PAPITU es merament bromista, y no's pot ficar en res que perjudiqui a ningú. Reconeixem que lo que vostè ens demana es la mateixa justícia en persona, pero nosaltres senzills bromistes no som els encarregats d'administrarla. Dirigeixis bonament al senyor Escoda, el qual no tindrà inconvenient en fer lo més convenient. En cas de que no fos aixís, publiqui remittis als diaris, pero no esperi de PAPITU altre cosa que barrila y festa major tot l'any. En lo demés, estém a la seva disposició. Mani y disposi.

Un que no bada.—Generalment, els treballs redactats en castellà no'ls publiquem. Encare que no ho sembli som catalans y catalanistes.

Chiste.—Els hi anirem publicant; de mica en mica s'omple la pica y de gota en gota s'omple la bota.

Fiu.—No la publicarem ni li darem explicacions de perque obrem d'aital manera.

A. I.—No ho se, no ho se; pero vostè, qu'es ven que's un bon escriptor, lo que se'n diu un bon escriptor, aquesta vegada no toca vores.

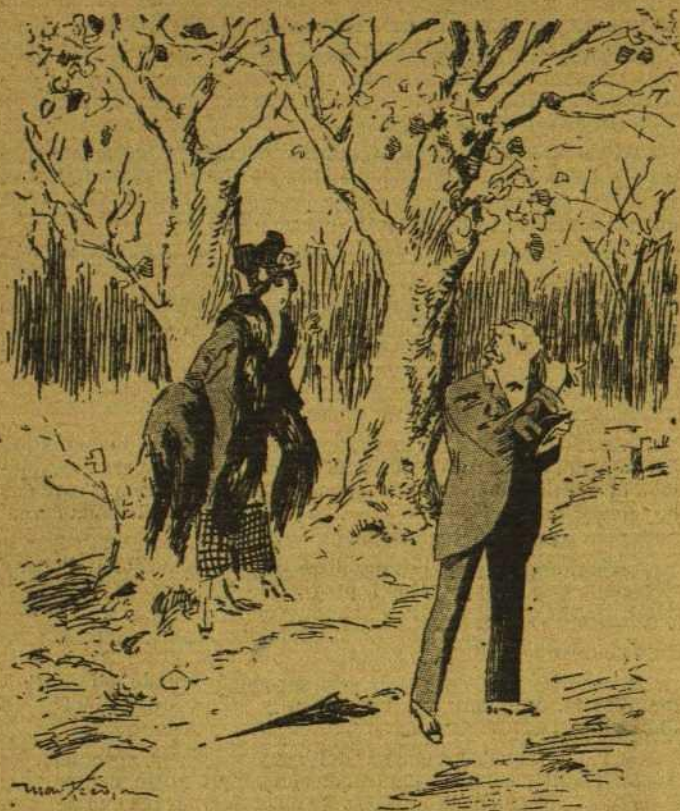
Asa.—Quan llegim la nombrosa y entretinguda correspondencia de PAPITU, pòsem verdaderament al públic. Donariem deu anys de vida perque les persones que's queixen per vici de la nostra pocasolta passessin l'ull per la avans esmentada correspondencia. Allí veurien al nostre nombrós públic respirant per la ferida y compendrien qu'es lo que més agrada. Vostè senyor Asa, es un d'aquets exemplars. Llegint les obres que'ns envia comprenem fins aont arriba el mal gust del públic. Nosaltres que som homes d'ideals, coneixem perfectament l'ideal d'un periódic de venda fabulosa. Diria unes coses que espantaríem al genre humà.

Petroni.—Els xistes verts que tenim en cartera son per l'estil d'alguns que'ns envia y naturalment no poden publicarse. Dels altres de vostè n'aprofitarem alguns que'ns agradan molt y encare agradaran mes el públic.

Serobiol.—Guerra als carques! Visca PAPITU! Sí, senyor; aixó es parlar clar y català, lo demés son trons y li estém molt agrats per les revistes que'ns envia, que seràn degudament extractades.

Sejo Aicrag.—Ho llegirem.

L'HUMOR EXTRANGER

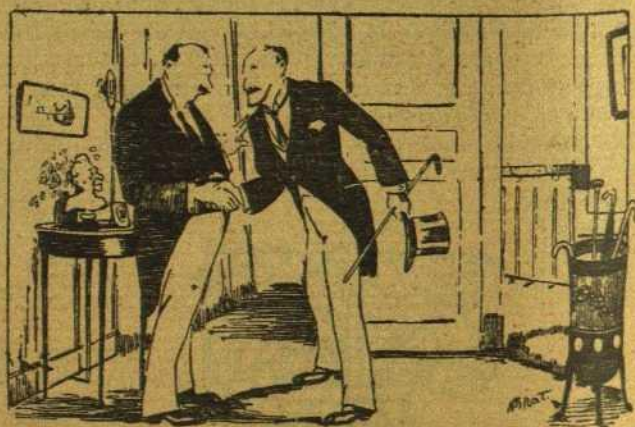
—No tinc cap aversió al sàtirs, però m'agrada n... més joves.
(De Pages Folles)

REGANT ELS TESTOS
Perdoni, senyor! Pugi una estona... que s'aixugatà.
(De Journal Amusant)

—De qui son aquets elàstics qu'he trovat a la teva cambra.
—Ets molt carregós; home, cada dia'm preguntes lo mateix.
(De Pages Folles)

—Pero ella s'en ha adonat de que's moria?
—Sí. Figurat que ha dit al seu gendre: «No t'ho mereixes pas que'm mori!»

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

Unica casa que ven a preus sens competencia les últimes creacions de París y Londres

Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptes.

Vendes rigurosament al comptat

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 á 12 y de 3 á 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plasa A. López y Carrer Ampio)

de 12 á 1 y de 7 á 9 nit

— Si pogués sortir al carrer tal com vaig ara, potser no dirien que pel juliol ni dona ni caragol.